

Waar stenen bloeien
daar waar God vertoeft

Waar stenen bloeien

daar waar God vertoeft

Stefaan Renaat Benjamin

In dit werk komen enkele historische en Bijbelse personen aan bod. Elke gelijkenis met bestaande personen, gebeurtenissen, activiteiten, aangehaalde voorbeelden berust op louter toeval.

Schrijver: Stefaan Renaat Benjamin
Coverontwerp: © Fabienne Ceenaeme
ISBN: 9789402147049
© Stefaan Renaat Benjamin Declerck

INLEIDING.

Er is veel geschreven en heel veel geschreven. Maar het wordt zelden gelezen.

Zolang de mensheid leeft, geleefd heeft en ooit zal leven is en blijft de grote levensvraag waarom we hier nu werkelijk zijn. Over het waarom valt veel en heel veel te discussiëren. De grotere vraag zou evenwel moeten zijn op welke manier we ons hier in dit leven manifesteren.

De zin op zich verraadt al veel over onze levensvisie. Hier in dit leven. Alsof er nog levens zouden zijn die een betekenis hebben in ons eeuwige bestaan. Feit is, we leven vele levens, sommige van die levens zijn boeiend, andere ronduit saai. Het leven als familiemens is een gans ander leven dan dat als collega, buurman of stadsgenoot. Misschien zit je in een sportvereniging, misschien ga je elke derde donderdagavond van de maand op bloemschikcursus met je overbuurvrouw. Je bent misschien muzikant of artistiek bezig op een andere manier. Toch zal de rode draad in al deze gevallen hetzelfde blijven: op welke manier manifesteer je jezelf in dit leven? Het ultieme antwoord op deze vraag bestaat niet. We zijn met heel veel mensen op deze planeet en dus ook met heel veel visies en achtergronden. Niemand heeft de waarheid in pacht en al zeker ikzelf niet. Toch leek het me nuttig om vanuit mijn eigen ervaringen dit boek te schrijven over hoe ik het leven heb leren kennen vanuit mijn fouten en falen, misstappen en miskleunen.

Als een mens herinnerd wil worden omwille van zijn verwervingen en grootse daden dan moet hij eerst komaf maken met zijn grootste tekortkomingen. Een boeiende zoektocht naar

wie je zelf bent, wie wij als mens zijn of zouden moeten zijn en vooral...

Wie schrik heeft om bij te leren zet dit boek nu best terug in de kast, misschien kun je het zelfs teruggeven aan de verkoper. Dit is geen boek voor angsthazen en zwakken van hart. Vergeet niet dat het grootste monster, je grootste vijand, de grootste Nemesis in dit leven jezelf is als je jezelf niet kent en voor jezelf wegloupt.

Voor we beginnen nog dit. Het boek is niet logisch opgebouwd. Ik zit ook niet logisch in elkaar en het zou dus geen steek houden moest ik pretenderen anders te zijn.

Ik ben wie ik ben.

Geloof is ongrijpbaar. Je moet zelf geloven om er iets zinnigs over te kunnen zeggen. Over religie en godsdienst daarentegen kan iedereen iets zeggen of je nu gelovig bent of niet. Religie en godsdienst zijn uiteindelijk slechts een uitdrukking van geloof.

Geloof valt niet te verklaren, enkel te aanvaarden of te verwerpen.

Veel leesplezier!

DE GODDELIJKE MENS.

Hoewel goddelijkheid eeuwenlang voorbehouden was voor enkele verre hemelbewoners mogen we ons toch ook als goden zien. Min of meer dan toch. Neen, dit is geen poging tot blasfemie. Het is eerder een karikaturale schets van de eerste fout die de meesten onder ons maken. Ofwel zien we onszelf als een god ofwel net niet. 'Soms' is de sleutel om dit raadsel op te lossen. Hoe goed we ook in iets zijn of denken te zijn, toch viel het je in je lange leven misschien al op dat het soms in de meest alledaagse dingen en situaties zijn dat we falen. En falen, daar zijn we goed in. We kunnen falen in dingen die we al zouden moeten kunnen sedert de tijd dat we het kleuterdom ontgroeid zijn. Toch struikelen we bijvoorbeeld nog wel eens. Toch verslikken we ons nog een paar maal per jaar of bijten we op onze tong. En dan heb ik het nog maar over de meest functionele eigenschappen van de mens. Wie werkelijk verder graaft in de gedragingen van de mens zal zien hoe gretig chauffeurs terwijl ze in de file staan in hun eigen neus graven, de massale hoeveelheid lieden die de edele kunst van het eten met de mond dicht blijkbaar nog niet onder de knie hebben en hoever de meesten staan van wat waardigheid als het over hun eigen persoon staat. Iedereen heeft wel eens die oude nonkel gezien op een familiefest of erger, die letterlijk staat te kwijlen naar een mooie jonge vrouw en totaal vergeet hoe een heer zich hoort te gedragen of dat althans zou moeten behoren te doen. Net zoals iedereen die oude tante kent die er altijd in slaagt om maar ieder mooi moment in een negatieve toneelact te veranderen. Iedereen kent jonge mensen, ook wel pubers of in een later stadium adolescenten genaamd die vergeten dat ze zich als apen en apinnen gedragen als er zich een exemplaar van het andere

geslacht aandient. Iedereen kent helaas de gepromoveerde werknemer die zich nu chef mag noemen en zich ontpopt in een uiterst onaangenaam en machtsgeil persoon en totaal vergeten lijkt te zijn wie hij ooit was en waarvan hij kwam.

De jonge goden van de wereld die er van overtuigd zijn dat hun jeugd en schoonheid nooit zal tanen evenals de oude generatie goden die verbitterd het hoofd schudt bij het zien van zoveel jeugdige enthousiasme. Goden zijn het, althans, zo hebben velen zichzelf altijd gezien. Zou het daarom komen dat er net zoveel onder hen zo ongelukkig zijn?

Er zijn er ook onder ons die dat stadium nooit bereiken. Mensen die zichzelf te min zien. Hun creativiteit is doorgebrand, hun dromen opgedroogd. Ze zijn niet langer in staat om te geloven in het leven, laat staan in zichzelf. Als de vereiste van een god is dat er tenminste iemand in moet geloven, wel dan hebben ze pech. Een god zonder publiek is geen god.

Voor de religieuzen onder de lezers: dit heeft niets te maken met de erkenning of ontkenning van God. Er is niets in het leven dat ook maar kan raken aan zijn Persoon.

De rondedans die we het leven noemen en waarbij we zo af en toe wisselen van partner of dans kent vele ritmes en passen. Het duurt een tijd eer we bedreven zijn in het ons voortbewegen op de dansvloer. De dansvloer wordt dan ook druk bevolkt. Iedereen wil wel zijn beste beentje voorzetten en iedereen is er ook van overtuigd dat hij of zij het beste dansen kan. Maar net zoals werkelijk op de dansvloer heeft ook ieder onder ons zijn voorkeur over welke dans er gedraaid moet worden en hoe we de beste stappen zetten. In het leven zullen we leren dat het vaak niet gaat over hoe je dansen kan maar wanneer je het doet. Timing is belangrijk. En over die timing wil ik het even hebben.

Dit hele leven lijkt een voorbereiding te zijn op iets anders. Dat vind ik eerlijk gezegd nogal cru. Waarom is het zo dat we meestal pas vrede krijgen met onszelf, de wereld en onze situatie op het moment dat we oud en versleten zijn? Ware het niet beter geregeld moesten we dit al op jongere leeftijd onder de knie hebben? Neen, dat denk ik niet. Met het onder de knie hebben van het leven eindigt ook de zoektocht naar het mysterie van wat het leven nu werkelijk is. Een kalf in de wei zal niet liggen mijmeren over de dag van gisteren of over de dag van morgen. Dat kalf zal het niet erg vinden dat het gisteren regende want dit is het vandaag alweer vergeten. Als er wolken komen opzetten zal het niet panikeren over wat er komen gaat. Het kalf zal dat pas doen op het moment zelf. Als het sowieso al iets doet. Een minder nutteloos bestaan lijkt ons moeilijk denkbaar. Wij mensen hebben wel een nuttig bestaan als we het tenminste nuttig maken. Wie accepteert dat er niets meer is in het leven dan gaan werken, een huis kopen en kinderen opvoeden die heeft inderdaad een heel erg leeg bestaan. Die is inderdaad niet in staat om verder te zien dan het dunne maatschappelijke laagje dat de meesten onder ons 'carrière' noemen. Die zal inderdaad als dertiger al menen alles gezien te hebben in het leven wat het leven de moeite waard maakt en vergeten dat er nog veel meer te ontdekken valt. En dat is jammer genoeg de valkuil waar er zovelen van ons in vallen.

Ik wil geloven in de mensheid, echt. Maar de meeste mensen geven me vaak geen reden om erin te geloven. De meeste mensen tonen zich niet van hun beste kant. Als ik van op afstand toekijk naar de dagelijkse wereld dan is er een toonaangevende gedachte die door mijn hoofd schiet: ze weten wel beter. Ze zouden beter moeten weten. Degenen die het beter weten, waarom passen ze het niet toe? Men pleit voor eerlijkheid en

rechtvaardigheid als het voor hen van toepassing is. Maar men zwijgt er vaak over als het een ander geldt. Oorlogssituaties halen het ergste in de mens naar boven. Egoïsme. Sedert men het journaal uitgevonden heeft op de televisie worden we dagelijks ondergedompeld in een oorlog. Zelfs al is het aan de andere kant van de wereld toch ontsnappen we er niet aan. Een kwade tong zou kunnen beweren dat het de bedoeling is om de mensen in een staat van paniek te houden. Maar paniek vervlakt op den duur in onverschilligheid. De flexibiliteit van de geest kan slechts zoveel onheilstijdingen aan. Wie naar het nieuws kijkt, is verloren. Jammer genoeg. Sensatie kan het leven kruiden maar nooit het ware leven vervangen. Dat is waar het om gaat.

Ooit las ik in een boek dat compassie een armzalig surrogaat is voor liefde. Ik zou er van maken dat de krant een armzalig surrogaat is voor de Bijbel. Ik zou uren kunnen vertellen over dat Boek en hoe het mijn leven veranderd heeft maar ik begrijp heel goed dat ten eerste de meesten onder jullie er niet in geïnteresseerd zijn en ten tweede dat het geen zin heeft om mensen iets op te dringen. Toch vind ik het een boeiende bundel die het meer dan waard is om gelezen te worden. Veel boeiender dan de mensen denken. Maar wie denkt dat hij alles al gelezen heeft, tja, die zal ook dat boek links laten liggen. Een boek is maar een boek zolang het lezers heeft. Een god is maar een god zolang hij aanbidders heeft. Een mens is maar een mens zolang hij menselijkheid heeft.

Het hebben van menselijkheid is niet iets wat te onderschatten valt. Het is geen kunst die je zo op een twee drie kan leren. Als ik mijn verandering al een naam zou moeten geven dan denk ik dat *transitie* nog het meest van al in de buurt komt. *Metamorfose* doet me te veel aan een rups denken en *overgang* aan mijn

schoonmoeder. Transitie, alsof je door een poort loopt. Eerst ben je hier, straks daar. Het heeft me het mysterie van de dood leren begrijpen en dat er werkelijk niets is waar we ons zorgen over moeten maken. Menselijkheid stelt ons in staat om goede dingen te doen. Morele dingen. Die menselijkheid heeft voor mij iets Goddelijks. Ik weet dat het raar klinkt maar toch is het zo. Lang geleden toen ik een uiteenzetting gaf voor een volle zaal over het inzicht in de menselijke ziel werd me de vraag gesteld waarom ik het hebben van moraal linkte aan God. Mijn antwoord was heel simpel: er bestaat geen bindende moraal zonder God. De Wet van God is daar heel duidelijk in. De menselijke moraal (of wat het zou moeten zijn) zit vervat in de Tien Geboden. En die Tien Geboden zitten vervat in onze ziel. We weten dat het mis is om iemand te doden, om iemand te bedriegen en te bestelen. We weten dat het slecht is om iemand te belasteren of om pijn te veroorzaken. Toch heb je God nodig om het bindend te maken. Wat velen hebben is een moraal die gebonden is aan hen en de *hunnen* – de personen waarmee ze zich verbonden voelen zoals familie, vrienden enzovoort. Maar die moraal is niet gebonden als het over een 'vreemde' gaat. De woede die we voelen opborrelen als er op een parking iemand zijn portier opengeslagen heeft tegen onze wagen. En het rap weggrijden als we het zelf doen in de hoop dat niemand het zag.

Op een lezing vertelde ik dat er geen enkele rationele of wetenschappelijke manier bestaat om moraal te definiëren. Mensen mogen zich dan wel moreel correct vinden maar als je de Tien Geboden er van afscheurt dan wordt op moreel vlak alles mogelijk. Denk aan het regime onder Hitler, Stalin of Mao. Veel nazi's vonden zichzelf heel morele mensen. Evenals de communisten die alles wilden herverdelen. De Wet van God is hierin ondubbelzinnig: iemand doden is *altijd* mis in *alle*

omstandigheden *waar* ook ter wereld. Wie een moordenaar terechtstelt (lees: vermoordt) is eveneens een moordenaar. Moraliteit kan wetenschappelijk onmogelijk bindend bewezen worden en toch... Toch zit er diep in onszelf iets vervat wat het hebben van moraal zo belangrijk maakt. Wie het niet kent zal het niet missen. Toch zal hij nooit het gevoel hebben om iets werkelijk goeds te doen. En we moeten niet zeggen dat we niet weten wat het onderscheid is tussen goed en kwaad. Als een dief het onderscheid kan maken tussen het niet bestellen van de *zijnen* maar wel van anderen dan kent hij het onderscheid tussen goed en slecht perfect. Want dan doet hij goed voor de zijnen en slecht voor de anderen.

Dit trucje is iets waarmee je gemakkelijk al het waarachtige in het leven er uit kan filteren. *Is* iemand of *doet* iemand? *Is* iemand vriendelijk tegen je of *doet* hij vriendelijk tegen je?

De meesten die ooit iets deden in de naam van God misdeden God. Een van de grootste voorbeelden daarvanswege is de Rooms Katholieke Kerk. Je zult me niet horen beweren dat katholieken duivelsaanbidders zijn of dergelijke. Maar ze noemen zichzelf Christenen en zijn het *niet*. Ze zijn een derivaat van het christendom. Ze hebben er enkele dingen van overgenomen maar er ook zoveel van vergeten. Een mooi voorbeeld daarvan is het aanbidden van heiligen wat volgens de Bijbel letterlijk als afgodsverering wordt bestempeld in Exodus. Voorbeelden zijn die mooie grote kathedralen, summum van de bouwkunst. Maar vaak gebouwd met bloed, zweet en tranen van de noeste arbeid van vele onfortuinlijken omdat hen een plaatsje in de hemel beloofd werd. Ook het verkopen van aflatbrieven waardoor men zich een plaats in de hemel kon 'kopen'. Het brutaal missioneren van twee à drie continenten. Enzovoort enzovoort. Het mooiste voorbeeld zijn de kruistochten. Het

waren telkens goede zetten van de Katholieke Kerk om zich op die manier rijkdom te verwerven maar met het werkelijke christendom had het niet echt te maken. Het is boeiende materie. Maar het zou ons nu te ver afleiden van waar het werkelijk over gaat.

Als God goed is en Satan slecht dan wil dat zeggen dat er zowel een god als een duivel in ons zit. Dan wil dit zeggen dat we op het ultieme vlak de keuze hebben tussen goed en slecht. Dat wil zeggen dat het in feite allemaal op onszelf neerkomt.

Klinkt dat niet helemaal anders dan: God is slecht want Hij laat toe dat er zoveel slechte dingen gebeuren op de wereld...?

Werkelijk, ik weet wel dat mensen recht hebben op een eigen mening maar zonder iets van kennis over het onderwerp hebben ze wellicht niet het recht om er andere mensen mee lastig te vallen. Dit boek is echter geen pleidooi om je in te lijven in de legerscharen van Onze Lieve Heer maar een schrijven om de opties open te houden zonder dat je verbitterd wordt door tegenslagen en levenservaringen.

Dit boek is een pleidooi om God in jezelf te ontdekken. En dan heb je nog altijd de keuze wat je met die ontdekking doet. Misschien vind je het allemaal onzin. Misschien vind je het interessant. Wie het niet aandurft om zichzelf tenminste enkele noodzakelijke vragen te stellen heeft volgens mij inderdaad geen recht om anderen lastig te vallen met zijn mening. Dit klinkt allesbehalve politiek correct. Maar ik denk dat er is niets ter wereld minder correct is dan politiek dus dat vormt alvast geen moreel probleem voor mij.

Het hebben van rechten wordt maar al te vaak misbegrepen. De mens heeft vooral *privileges*. Het uiten van een mening is iets

wat niet te licht opgenomen mag worden. Als ik kijk en hoor en meemaak hoe vaak men de naam van God misbruikt en voor welke reden dan is het voor mij niet moeilijk om te bevatten waarom mensen zich zo slecht voelen. Mijn God... godver****... Waarom altijd als er iets misloopt of iets slechts gebeurt? Waarom hebben degenen die totaal geen connectie hebben met God net vaak de luidste stem? En waarom hebben degenen die Hem denken te begrijpen maar het niet doen vaak net de grootste impact maar dan ook weer wel op een negatieve manier? Waarom wordt het hebben van geloof haast automatisch aanzien als het hebben van een uiterst saaie persoonlijkheid? Hoe komt het dat de rationelen hun gelovige medemensen bijna als zwakken bestempelen, vaak zelfs als zwakzinnigen? Is men dan vergeten dat de wetenschap niet in de eerste plaats ontstond om God te ontmaskeren en belachelijk te maken maar wel om de mirakelen van Zijn schepping te ontrafelen? Men is vergeten dat veel wetenschappelijke ontdekkingen helemaal geen wetenschappelijke ontdekkingen zijn maar slechts de bevestiging van wat er al was.

In de discussie of God al dan niet bestaat kun je jezelf volledig verliezen als je een heel rationele tegenstrever hebt. Want God valt niet rationeel te verklaren. God valt alleen te aanvaarden. Het niet kunnen aanvaarden van een Wezen dat groter is dan onszelf is in feite al irrationeel op zich. Veel wetenschappers redeneren dan ook in cirkels. Ze proberen dingen uit te leggen die volgens hun eigen systeem niet verklaarbaar zijn. En als het niet verklaarbaar is dan volgt vaak de onomstotelijke conclusie: het bestaat niet. Dat zou ook willen zeggen dat intuïtie niet bestaat. Of dat dromen niet bestaan. En dat gevoelens niet meer zijn dan het door ons lijf jagen van chemische processen. Misschien ook dat zoiets als verliefdheid niet bestaat. Beesten

kiezen enkel een partner om mee te paren ook al blijven ze soms lange tijd bij elkaar. Maar wie ooit werkelijk verliefd geweest is in zijn leven weet dat het menselijke daarin zoveel dieper gaat dan alleen maar wat chemische processen. Schoonheid is nog iets wat wetenschappelijk niet te verklaren valt. Of het hebben van een lievelingskleur. Wetenschap is een uiterst nuttig instrument maar uiteindelijk niet meer dan dat. Religie is een uiterst nuttig instrument maar uiteindelijk ook niet meer dan dat.

Na vele jaren zelfonderzoek en het bestuderen van mijn medemens ben ik tot de conclusie gekomen dat je God heel misschien kan vinden als je Hem zoekt maar dat God je maar komt bezoeken als Hij dat wil. Punt. Is dat eerlijk? Neen. Niet volgens onze begrippen en maatstaven. Maar Hij weet wat wij vergeten zijn. We zijn in onze lange en bloederige geschiedenis allemaal kleine monsters geworden die onze menselijkheid langzaam aan het vergeten zijn en terug meer doen denken aan de beesten dan aan intelligente beschaafde schepsels die we behoren te zijn. En het is van alle tijden dat die tegenbeweging plaatsvindt. Waar er groei is daar is er ook verval. Waar er verval is daar is er ook groei en hernieuwing. Er is maar één ding dat niet dualistisch is in het universele bestaan van alle intelligente levensvormen waar dan ook en dat is de moraliteit onder God.

Je kunt het anders niet verklaren dat je jouw buurman niet doodslaat omdat hij het beter gemaakt heeft in het leven dan jezelf. O ja, misschien ben je bang omdat je in de cel zou belanden. Maar dat heeft niets te maken met moraliteit maar met angst voor vervolging. Zie je, rationele mensen beweren altijd dat ze een mooi en rijk gevuld leven hebben maar ze liegen. Want wie werkelijk puur rationeel zou zijn die zou zijn huis niet mooi proberen in te richten. Immers, een stoel is een stoel, een

zetel een zetel en welk kleur het ook heeft: behang blijft behang. Een vrouw is een vrouw, een man is een man. Een wagen een wagen en een job een job. Wie pretendeert alleen maar een rationeel wezen te zijn is iemand die ver van de waarheid staat. Gevoelens hebben *niets* met ratio te maken. Gevoelens zijn zoveel meer dan het hebben of gebruiken van het verstand alleen. Voor velen onder ons is dit een drijfzand waarin ze zich liever niet begeven. Want in dat drijfzand heeft God zich verscholen. Het zou eens waar moeten zijn dat God bestaat... wat zou er dan nog overblijven van hun denkbeelden en vooral hun eigenbeeld? Is het misschien daarom dat er zovelen zijn die pas naar de kerk lopen als ze zwaar ziek worden? Zwaar zieken roepen naar God in angst om te sterven maar vergeten Hem vaak terug als ze genezen zijn. Het was niet Hij die hielp maar de medicatie of chemo. Maar wie toch sterft, daarover wordt gezegd dat niemand kan begrijpen waarom God hem geroepen heeft. Een uiterst verdraaide manier van denken waar er geen enkele moraal van uit gaat. Maar, wikken en wegen met verschillende maten en gewichten is de meest duidelijke rode draad gebleken in onze menselijke geschiedenis die toch nog zo jong is zelfs al vinden we onszelf oud en wijs. Hoewel een mensenleven ons erg lang toeschijnt, is het menselijk ras slechts een tweehonderdduizend jaar oud volgens de wetenschappers. We hebben nog flink wat ontwikkeling voor de boeg.

DE ULTIEME VERNEDERING

Vernederd worden is nooit leuk. Ook niet als je het kunt relativieren. Ofwel trek je het jezelf niet aan ofwel slaag je er niet in. Wat werkelijk is, is dat het ons kwetst en onze eigenwaarde op de proef stelt. Maar er is meer in het leven dan eigenwaarde. Eigenwaarde is slechts een facet van een hele rits eigenschappen die aan elkaar hangen. Waardigheid, waarheid, eerbaarheid, weerbaarheid... Velen onder ons zijn de subtiliteit vergeten die nodig is om het onderscheid te kunnen maken tussen al deze begrippen. Dat en al de rest.

Waardigheid is sowieso iets anders dan het hebben van trots. Als Satan in de Bijbel 'de meest trotse' genoemd wordt dan stemt me dat verheugd. Een trots persoon kan je doen kantelen als een dominosteen. Het is genoeg dat hij struikelt over zijn voeten en hij is in zijn trots geraakt. Iemand met waardigheid kan je echter nauwelijks raken. Dat subtiele evenwicht in onze taal is iets wat verloren aan het gaan is. Jammer genoeg. Is het niet net dat wat noodzakelijk is om een tekst juist te kunnen interpreteren? Is het niet net dat wat ons in staat stelt om via letters en woorden onszelf precies te definiëren en duidelijk te maken aan een ander? Stel je voor dat je gebruik moet maken van het kleuterlexicon. Dat wil zeggen dat je ruwweg maar een paar duizend woorden ter beschikking hebt om te kunnen communiceren met anderen. Hoe arm zou je conversatie zijn! Met onze taal is dit nu aan het gebeuren. Je moet zelfs geen moeilijke of geleerde woorden meer gebruiken om veel mensen niet meer te kunnen bereiken. Daarom is het zo noodzakelijk om een zekere graad van kennis en verfijning te hebben in het leven. Als we ons niet tot in het kleinste detail kunnen uitdrukken dan kunnen we onszelf niet kenbaar maken aan de wereld. En dan

kunnen we al zeker anderen niet op een juiste manier interpreteren.

Stel je dan eens voor hoe moeilijk het is om een boek te interpreteren dat duizenden jaren oud is en oorspronkelijk in een andere taal geschreven werd zonder dat je kennis hebt van al die vreemde woorden en uitdrukkingen. Stel je dan vooral eens voor hoe moeilijk het is om datzelfde boek te lezen en te interpreteren zonder iets van kennis van de geschiedenis van die periode. Stel je vooral eens voor hoe onmogelijk het is om dat boek te lezen over Jezus en Jahweh en die engelen als je al bij voorbaat voor jezelf uitmaakt dat het allemaal onzin betreft en eigenlijk niet betaamt voor volwassen mensen dat ze nog in zo iets geloven. Dan is het inderdaad niet mogelijk om iets van geloof te snappen.

Wat diezelfde mensen wel nog weten is dat er heksenverbrandingen geweest zijn. En beeldenstormen. En de beruchte Spaanse Inquisitie (1478-1934) maar ook de minder gekende Roomse Inquisitie (1542-1965). En dat er zoveel misbruik geweest is in de Katholieke Kerk. Wat ze niet weten is dat diezelfde Katholieke Kerk de Tien Geboden allerminst respecteert en daarom feitelijk geen christelijk geloof is. Even beginnen bij het begin. Geloof is geloven in God. Godsdienst is je geloof in God uitdrukken door middel van symbolen, rituelen en voorwerpen. Bijvoorbeeld een altaar waar je de mis opdraagt. Religie is het op grote schaal controleren van gelovigen en het hen opdringen van dogma's. Dat wil zeggen hen gaan voorschrijven van wat er wel en niet mag. In de christelijke leer komen de farizeeërs er niet echt goed uit. Wel, meer dan duizend jaar lang is dat feitelijk precies hoe de Katholieke Kerk zich gedroeg, als farizeeërs en Schriftgeleerden. Dan mag men nu wel zeggen dat de mensen toen niet beter wisten. Ik zou

zeggen: vergeet dat maar. In het oude Griekenland had men al filosofen en kunstenaars. In de grote rijken wist men al heel goed wat het verschil was tussen een beschaving die op menselijkheid gebouwd was en een beschaving die op bloed gebouwd was. Als Plato destijds al wist wat de waarde van een menselijk leven was dan wist men dat ook in de middeleeuwen. Maar misschien kwam het toen beter uit om dat even te vergeten. Ik wil de katholieken niet stigmatiseren. Maar het zou fout zijn om enkele dingen toch niet aan te stippen. Men zegt dat de Katholieke Kerk mee moet met zijn tijd. En men zegt dat de Katholieke Kerk vroeger fouten gemaakt heeft. Is er dan één zinnige reden waarom de Katholieke Kerk zijn rijkdommen die het vergaard heeft op het lijden en slachten van hele volkeren niet terug zou geven aan de nazaten van die volkeren die nu nog dagelijks het slachtoffer zijn van de gruwelen die er zich voltrekken zoveel decennia na de dekolonisatie? Is het niet wat arrogant om te gaan vertellen aan mensen die verrekken van de honger dat ze niet mogen stelen terwijl de helft van het goud dat aan de muren van het Vaticaan plakt ook ooit wel ergens gestolen werd? Pleiten dat de geschiedenis vergeten moet worden is bijna altijd in het voordeel van de agressor maar zelden van het slachtoffer. Voltaire zei al dat als je in een maatschappij wil ontdekken wie de agressor is, je slechts hoeft te zien naar degenen waarvan het je verboden is om er kritiek op te geven. Wie beweert werkelijk katholiek te zijn gelooft dat de enige mens ter wereld zonder zonden de paus is. Wat op zich al godslastering is maar goed. Die gelooft ook dat alles wat in de Bijbel staat waar is maar niet dat kleine stukje over geen varkensvlees eten want een stuk spek smaakt toch zo goed. Een katholiek gelooft dat het slaan van een kruis hem beschermt tegen onheil maar niet dat iedere dag een dag des Heren is en

niet enkel de zondag in de kerk. Hoe meer men zich omringt met tradities, symbolen en cultussen hoe minder het werkelijk draait om geloof. Hoe groter de tempel hoe kleiner het geloof. Wie werkelijk zijn Bijbel gelezen heeft zou erin zien staan hebben dat men niet van God kan houden *én* van de wereld. 'Je kunt niet God en de mammon dienen'. De mammon wordt vaak vertaald als de god van het geld. Maar feitelijk staat het voor 'het wereldse'. Je kunt God niet liefhebben en de wereld. Natuurlijk niet. Er is flink wat nederigheid nodig om God te vinden. Helaas is men ook het verschil tussen nederigheid en soberheid vergeten.

Niet alleen katholieken maken zich schuldig aan een gruwelijke misinterpretatie van de Bijbel. En het zou niet juist zijn om te zeggen dat God zich enkel in dat ene boek heeft gemanifesteerd. Wie werkelijk gelooft in Jahweh die vindt Zijn creatie in iedere boom, in ieder grassprietje maar nog veel belangrijker ...in iedere mens. Iedere mens heeft het potentieel om uit te groeien tot een heer of een dame. Vaak echter blijken veel volwassenen helemaal geen volwassenen te zijn maar slechts grote kinderen. Ik heb het vaak gezegd: wie op twintigjarige leeftijd niet kan eten met de mond toe, zonder te smakken of te slurpen die doet zijn eigenwaarde onrecht aan ofwel is er sprake van een structureel tandheelkundig probleem. Waarom vindt men mij verbitterd als ik dit zo durf te zeggen maar vergeet men hoe het anderen stoort als er iemand zo zit te herkauwen aan tafel?

Maar niet alles is slecht nieuws. Het feit dat er zowel goed als kwaad in eenieder van ons zit wil ook zeggen dat je het bij jezelf naar boven kan halen. Niet alles is negatief. Je hebt wellicht mooie jeugdherinneringen en jeugdliefdes gehad. De puberteit draaide niet alleen rond je acne maar ook rond die andere lichamelijke veranderingen die veel aangenamer waren. Je eerste

sigaret, je eerste biertje, je eerste kus... Die vervoering die je voelde toen iemand je voor de eerste keer aanstaarde en dan begon te blozen... Mooie gevoelens stellen ons in staat het geleden leed te vergeten en wat we over het algemeen bijleerden te vergeten. De mens is uitgerust met een amnesische capaciteit die in staat is om ons in vervoering te brengen. Waarom zouden we anders luisteren naar mooie muziek of gaan kijken naar een mooie film? Het slaat nergens op dat we op restaurant acht keer zoveel betalen voor een koffie dan dat het ons thuis kost maar de omgeving stelt ons in staat om het gewone leven even te vergeten. Daar zijn we goed in, vergeten. Dat moet ook wel, anders zouden we de vrijwillige keuze nooit kunnen maken om positief te blijven. Wellicht de mooiste keuze die we in ons leven kunnen maken. Veelal denken we dat we die keuze niet hebben maar we laten ons vangen. Het journaal vertelt ons alleen maar slechte dingen over de wereld, over de mensen, over de Katholieke Kerk. De mensen lezen kranten die bol staan van belastingen die stijgen, auto-ongelukken en zelfmoorden. Het lijkt wel alsof er bijna nog niets is wat de moeite waard is om positief over te doen maar niets is minder waar. Een mooi instrument om het negatieve om te buigen naar het positieve is humor. Er zijn veel soorten en ze zijn niet allemaal positief. Bedenk echter dat humor het middel is en niet het doel. Het doel is je goed voelen en positief te zijn. Humor enkel een middel om dat te bereiken. Helaas wordt er aan banden gelegd wat humor zou mogen zijn en met wat we mogen lachen. Net zoals dat met seksualiteit gebeurt. Het is me een raadsel waarom er in zowat iedere film vrouwelijk naakt voorkomt maar geen mannelijk naakt? Dat is omdat wij als man het als ons goed recht beschouwen om naar een naakte vrouw te kijken maar het niet zouden kunnen verkroppen als onze wederhelft in de cinema zat

te staren naar andermans blote piemel op het witte doek. Veel mooie dingen in het leven worden aan banden gelegd net door degenen die er geen verstand van hebben. Net zoals een priester geen begrip heeft van het huwelijk door zijn gedwongen celibaat zo heeft een doorgewinterde rationele psycholoog geen benul van geloof en diepere gevoelens, zo kan een sportleraar zich niet inbeelden dat iemand het *niet* leuk vindt om rondjes te lopen bij vijf graden onder nul op de speelplaats en zo kan een clown dan misschien wel triestige mensen even opbeuren maar hen niet meer dan een illusie van troost bieden. Deze voorbeelden zijn natuurlijk een veralgemening. De mens is heel arrogant in het zich toe-eigenen van 'het iemand anders de les te spellen' hoe iets zou moeten maar heel ignorant om zichzelf daarin onder de loep te nemen. Ga niet naar een hippie om financiële raad, want geld heeft geen nut voor hem. Ga niet naar een bankier om levensvreugde want enkel geld heeft nut voor hem. Ga niet naar een belastingbeambte om begrip voor je persoonlijke situatie want hij dient enkel het systeem. Ik hoed me ervoor om van deze voorgaande zinnen stelregels te maken maar tracht zelf eens de diepere waarheden te ontdekken in mensen. Zou iemand voor wie macht geen enkel belang heeft ervoor kiezen om een machtsfunctie uit te oefenen? We gaan er van uit dat alle mensen zo oprecht zijn en belezen erfgenamen van de napoleontische deontologie maar als dat waar is hoe komt het dan dat zovelen zich misdaan voelen door het systeem? Juist. Omdat ze vergeten.

Na een goed drinkgelag volgt vaak de kater. Toch zullen we ons meestal het feest herinneren en niet het zwalpen naar de bedstee achteraf. We vergeten het gevaar, ook in onszelf. Is het misschien daarom dat ik iets heel raars zie gebeuren bij de meesten onder ons?

Dingen die we als kleuter onder de knie hadden maar plotseling geheel vergeten lijken te zijn als we puberen? Of als we later in ons leven de midlifecrisis bereiken? Over het hele internet zijn er filmpjes te vinden over mensen zonder verstand die onzinnige dingen doen en daarbij zichzelf of anderen verwonden. In een geamuseerd moment zou ik er naar durven refereren als natuurlijke selectie. Meestal houd ik echter mijn mond.

Hersenschade... een verliefd persoon gedraagt zich als een idioot, een woedend persoon als een klein kind dat zijn zin niet krijgt, een verdrietig persoon als een mokkende kleuter. Het is zo moeilijk om onszelf waardig te houden. Maar wie humor heeft kan relativeren en het niet zover laten komen. Hoezeer de dood van een vriend jou kan pijnigen, wie slim is haalt de mooie momenten op en beklemtoont dat al tijdens de begrafenis. We mogen niet vergeten dat we rap worden vergeten. Zo heel belangrijk zijn we niet.

Ik weet nog de eerste keer toen ik een meisje kuste. Achteraf gezien was het nogal beschamend want ik had toen nog de onervaren finesse van een bulldog die soep slurpt maar toch was het een onvergetelijke ervaring. Ik weet nog de eerste keer hoe beschaamd ik daar stond met dat meisje in mijn armen en niet goed wist wat te zeggen. Hoe mijn benen trilden en mijn lijf reageerde. Hoe zij mij, ondanks mijn gestuntel de moeite waard vond om haar volle aandacht te schenken en me mijn onbekwaamheid liefdevol vergaf.

Ik weet nog de eerste keer toen ik God voelde in mij. Hoe beschaamd ik me voelde over mijn gestuntel in het leven. En hoe Hij me zijn volle aandacht schonk en me mijn zonden liefdevol vergaf.

Vertel iemand die nog nooit verliefdheid kende over dat meisje. Hij zal je niet begrijpen.

Vertel iemand die nog nooit God in zich voelde over Hem. Die persoon zal je ook niet begrijpen.

Noch dat moment met dat meisje, noch dat moment met God kan wetenschappelijk verklaard worden. Als ik spreek tot God dan zegt men dat ik mediteer of bid. Zeg ik: er komt antwoord dan noemt men mij onnozel of gek. Wie werkelijk sceptisch is zal heel zijn leven ontkennen wat er is. Ze zeggen rationeel te zijn en te willen bouwen op bewijzen. Heb je ooit een wetenschapper zo vol woede eender welk ander onderwerp zien bestormen zoals men met geloof doet? Wat heeft Vader hen toch misdaan?

De eerste keer dat er een vrouw in mijn leven kwam had ik vleugels. Toen het uit was bleef ik gepluimd achter. Mijn mooie momenten kan ik op een paar handen tellen. Mijn slechte momenten daar kan ik boeken over schrijven. Maar het is met die handen dat ik de wereld beleef en dingen schep. Het is met die boeken dat ik slechts stof vergaar.

Er is een mooie symbiose tussen man en vrouw. De ene vult de andere aan. In een goed huwelijk kun je een leven lang op ontdekking gaan en toch telkens weer verrast worden door degene die je werkelijk graag ziet. Velen echter zijn dit vergeten en stranden in een uitzichtloze relatie die hen verbittert. Vergeet nooit dat verbittering hoe raar het ook klinkt een persoonlijke keuze is.

Nu je deze bladzijden doorworsteld hebt kunnen we stellen dat je inderdaad een gedreven lezer bent. Met opzet werden deze

pagina's zo af en toe zwartgallig gemaakt. Wat nu volgt is de beloning voor de doorzetter.

U HOORT HET GOED, IK BEN GOD.

Ik stel mezelf vaak in Zijn plaats. Het fascineert me. Moet Hij hopen geduld hebben met mij. Ik voelde een aanwezigheid in mij, mijn hart speelde op. Toen ik verliefd was op dat meisje had ik vlinders in mijn buik. Toen ik Vader leerde kennen had ik vlinders in mijn hart. Anders kan ik het niet verklaren. Men doet er geringschattend over en men zegt dat het uiteindelijk niet meer is dan een gevoel. Wel dan prijs ik me gelukkig dat ik Hem voelen mag. Want wie Vader niet kent, die kent het leven niet. Hier zal ik proberen uit te leggen waarom.

Om het leven in al zijn mysteries te begrijpen moet het eerste zijn wat je aanneemt dat God overal is. In alles. Dat is nogal moeilijk om te bevatten voor wij die gevangen zitten in ons al dan niet adonische lichaam. Maar wie we zijn beperkt zich niet enkel tot dat lichaam. Als ik een fles wijn opentrek dan blijft de wijn in de fles. Maar toch zal de geur van de wijn zich door de kamer verspreiden. Zo is het ook met het spirituele.

Mensen hebben de meeste moeite om de Drievuldigheid te verklaren of te begrijpen. De Vader, de Zoon en de Heilige Geest. God, zijn Manifestatie op aarde als Jezus en het Goede in iedere mens. Ik denk dat dit de meest adequate vertaling is die er op te plakken valt. Jezus was God en God was Jezus. Wie dit niet begrijpt zal niet kunnen snappen dat er zoiets was als een schepping. Toch is alles wat je aan leven ziet volgens een intelligent design geschapen. De complexiteit van een bloem is fenomenaal. De complexiteit van de menselijke geest is ronduit verbluffend. Ons bewustzijn is zo groot. Maar we beperken onszelf. Wie God in zich zoekt wacht een moeilijke taak. Want wie zichzelf wil ontginnen moet eerst delven door de lagen van

vuilnis die er van jaren ver op liggen. We kunnen onszelf niet zien als een mooi wezen als we onszelf niet durven zien als een lelijk wezen. Het is aan onze zwakke momenten dat we onze sterke momenten kennen en dat is op alles toepasbaar. We kunnen Vader maar als het goede zien als we Satan als het slechte zien.

We kunnen maar eerlijkheid zien als we bedrog herkennen.

We kunnen maar waarheid kennen als we de leugen inzien.

We kunnen maar werkelijkheid beleven als we de illusie doorprikken.

En we kunnen maar onszelf zien als we ons imago er af schillen.

Maar ze liggen ook in elkaars verlengde.

We kunnen maar iemand anders werkelijk graag zien als we onszelf leren werkelijk graag te zien. We kunnen maar eerlijk zijn tegen een ander als we eerlijk zijn tegen onszelf, over onszelf, ook al is dit niet onmiddellijk in ons voordeel. We kunnen maar van werkelijke schoonheid genieten als we zelf werkelijke schoonheid in ons dragen, wat ons uiterlijk ook is. We kunnen maar anderen begrijpen als we eerst onszelf leren begrijpen. Dat kan je nergens leren. Dat leert het leven ons.

Wie geen schoonheid kent, geen waarheid, geen waardigheid noch rechtvaardigheid, die kan onmogelijk Vader kennen. En zo iemand verwacht dan dat hij door God erkend wordt op de dag dat er onheil komt?

Er zijn velen die zichzelf gelovig noemen en claimen te staan voor God maar die in werkelijkheid voor niets staan. Want wie iemand op een andere manier behandelt dan hoe hij zelf behandeld wil worden kent Vader niet en heeft Hem niet in zijn

hart. Dat geeft alvast te denken over veel beroepen. Wat je functie ook is, je kiest er zelf voor om die uit te oefenen. Ik ben liever een mens die God dient dan een mens die de wet dient want de wet dient de natie terwijl God de mensheid dient.

LATEN WE ERAAN BEGINNEN!

Om te weten wie je bent, hoe je bent en vooral wat je bent is het misschien niet slecht om even de balans op te maken van je kennis en je mogelijkheden. Je kennen en je kunnen. Iedereen heeft gaven en talenten die, als ze voldoende gespijsd worden, kunnen uitgroeien tot iets waarnaar of waarmee jij je leven vorm kunt geven. Maar bij alles blijft de stelregel dat oefening kunst baart. Oefening is veel waard maar kan soms behoorlijk frustrerend zijn. Neem daarbij dat er vaak een meute ongelovigen je staat toe te jouwen dat het toch niet zal lukken en dan zakt de moed al gauw richting schoenzolen. Ik heb geen problemen met mensen die ervoor kiezen om sommige talenten wel of niet te gebruiken. Maar wel is het jammer dat er zovelen zijn die hun talentenjacht staken omwille van wat maatschappelijke normen zoals diploma's en studies. Voor velen is daarmee de trend gezet naar een heel saai en maatschappelijk leven. Het komt daardoor dat er zovelen zijn die met grote tegenzin dagelijks gaan werken en dat ook uitstralen naar hun medemensen toe. Wie werkelijk zijn talenten kan ontwikkelen zal er ook vaak zijn beroep van kunnen maken. Die ongelovigen vind je bijna overal terug. Het ergste is dat het gauw kan resulteren in ontmoediging en volledig loslaten van je dromen. Ik was ooit ook graag pompier geworden of voetballer of superster. Ook mij hebben ze er op een gegeven moment van kunnen overtuigen om mijn dromen op te geven. Toen ik opnieuw durfde te dromen was het al lang te laat en zat ik vast in een huwelijk met kinderen. Met een wagen en huis op afbetaling. Jammer dat ik zoveel jaren van mijn jonge leven gewijd heb aan het najagen van iets maatschappelijks wat ik feitelijk als jonge mens nooit in gedachten had gehad. Dan

kunnen ze wel zeggen dat het uiteindelijk je eigen keuzes waren. Dat wel. Maar de druk was zo moorddadig groot om te voldoen aan de verwachtingen van mijn ouders en andere kennissen dat ik uiteindelijk alles opgaf wat me lief was om maar te passen in het maatschappelijke plaatje.

Dit is geen betoog tegen de maatschappij. Men heeft daar al genoeg boeken over geschreven. Ook die boeken worden niet gelezen of nauwelijks begrepen. Met vergist zich als men denkt dat een boek een verschil kan maken in de wereld. Een boek kan enkel een verschil maken bij de lezer die er dan nog mee doet wat hij wil. En meestal is dat niets.

Ik heb geen verwantschap met dat maatschappelijke denken. Het is me te correct en belemmert me in mijn denken, voelen en handelen. Mode is niets voor mij. Ik hoef geen homo of provo die me voorschrijft wat ik wel of niet kan dragen of op wie of wat ik wel of niet moet stemmen. Ik hoef geen verwijfde kapper die me zal tonen hoe ik mijn haar *trendy* kan maken. Wat ik nodig heb is de ruimte om mezelf te zijn. Dat mag volgens die maatschappij niet. Want wie werkelijk maatschappelijk ingesteld is die stelt de maatschappij boven zichzelf. En ik vind dat er niets boven het menselijke mag staan. Bovendien is er tot op deze dag geen enkele maatschappij die het langer dan een paar honderd jaren heeft uitgezongen. In negentienhonderd drieëndertig werd het Duizendjarig Rijk of Derde Rijk uitgebouwd. Twaalf jaar later was het ermee gedaan. De maatschappelijke evolutie gaat ontzettend snel maar blijft zich altijd schuldig maken aan dezelfde fouten waaruit je kunt concluderen dat de mens als wezen én de mensheid als geheel niets bijleert. Alsmar nieuwe wetjes en regeltjes om bij je de indruk te wekken dat alles ten goede verandert maar als je dieper kijkt is en blijft alles vaak bij het oude. Maatschappijen komen

en gaan maar de diepere maatschappelijke structuur blijft stevig vastgeworteld in de samenleving hoeveel revoluties er ook zijn. Rijken blijven rijk. Adel blijft adel. Koningen worden verstoten maar keren vroeg of laat terug. Presidenten met de tandpastasmile beloven veel en doen weinig. Politici vergeten hun beloften al de avond dat ze verkozen zijn. Er is in de hele geschiedenis slechts één constante geweest. En die constante is het Goede. Het Goede dat mensen ertoe bewoog om werkelijke verbeteringen door te voeren. Het Goede dat hele naties deed samenkomen en opstaan tegen terreur en tirannen. Ik heb het gevoel dat dit binnen afzienbare tijd terug aan de orde zal zijn. De geschiedenis herhaalt zich. Het is bijna als de spoel van een filmrol. Verschillende filmen spelen zich af maar de rol draait eeuwig op dezelfde manier. Dezelfde figuren, dezelfde redenen...

Iedereen kent Judas. Iedereen kent Jezus. Niemand die er veel uit leert. Ook ik heb gezondigd voor ik leerde inzien. Misschien is zondigen een vereiste om het Goede werkelijk te begrijpen. Net zoals een stroper de beste boswachter maakt. Heel veel onduidelijkheden.

Ik zie de mensheid en wat ik zie doet me denken aan een puber. Men roept, men mokt. Men heeft niet veel eerbaarheid en komt vaak op zijn beloften terug. Men zoekt, men luistert niet naar goede raad. Men wil het recht om zelf zijn fouten te kunnen maken maar weigert er vaak iets uit te leren. Men wordt niet graag gewezen op zijn morele plichten maar eist wel heel rap zijn morele rechten op. Men mokt en is ontgoocheld als er iets niet lukt maar blijft telkenmale hetzelfde doen.

Einstein zei lang geleden al dat werkelijke waanzin is telkens hetzelfde blijven doen maar een ander resultaat te verwachten.

Toch is dit objectief gezien wat er aan het gebeuren is. Men blijft stemmen en geloven in degenen waarop ze stemmen om dan ontgoocheld te zijn en zich vier jaar later terug te laten verleiden door een gelijkaardige mooiprater. Kijk naar de wereld en vertel me wat je ziet. Heb jij bijgeleerd?

Vertel me niet dat je dit alles al weet maar er niets aan kan doen. Ook jij hebt het recht om je stem te laten gelden, op straat te komen. Amok te maken (binnen enkele aanvaardbare grenzen natuurlijk). Maar wie doet het? In een tijdperk dat je bijna beschaamd behoort te zijn omdat je in Jahweh gelooft is het niet echt moeilijk om te begrijpen dat er o zoveel is waardoor je jezelf laat ontmoedigen. Ontmoediging is iets eigenaardigs. Het is als een ziekte. Het begint als een kiem maar eindigt in angst. En vooral in schaamte. Wat is er erger dan op het eind van je leven een pijpje te roken en je te realiseren dat je jouw dromen hebt laten varen omwille van mensen waar je al zeventig jaar niets meer mee te maken hebt of die allang dood zijn? Als dat de balans moet zijn van een rijkgevuld leven, wel dan zou ik het leven een triestige zaak durven te noemen. Er was een tijd dat je durfde dromen van elfen en kabouters en draken en marsmannetjes. Er was een tijd dat je durfde te dromen dat alles mogelijk was in het leven.

Een mooi voorbeeld daarvan vind ik altijd van die lui die zwaaien met getuigschriften en diploma's. Uiteraard is het zo dat een afgestudeerde psycholoog inzicht heeft in het menselijk wezen en diens denken. Maar ik heb veel gewone mensen gezien aan de toog op café die al evenveel menselijk inzicht hadden. Toch hebben die geen stem want ze hebben het juiste papiertje niet. Net zoals men denkt dat notenleer een vereiste is om mooi muziek te kunnen spelen. Net zoals de amateurarcheoloog volslagen belachelijk gemaakt wordt door de

klik van de 'echte' archeologen als hij met een baanbrekende theorie komt. Wie niet behoort tot de club van de papiertjes, de papieren club, telt niet mee in deze maatschappij. Dat is wat ik tegen maatschappelijk denken heb. Goede, bekwame mensen krijgen geen kans omwille van wat papierwerk.

Nu goed, kijk eens naar je gaven en talenten. En kijk ook in het verleden. Te midden van het ouderschap en gezinsleven is het heel goed mogelijk dat je niet langer muziek speelt of schildert of gaat voetballen. Het is goed mogelijk dat je niet langer sleutelt aan je treinbaan of borduurwerk of bloemschikken of wat dan ook. Durf eens de balans te maken tussen wat je wilde en wat je nu hebt en wat er nog overblijft van je kunnen. Ken je *kunnen*. Dat is de boodschap.

Wie heeft er je wijsgemaakt dat je alles moest laten varen omwille van een gezin of een diploma? Of een betrekking? Wie loopt achter een job stelt zich op als een slaaf. Dit is geen oproep tot burgerlijke ongehoorzaamheid, verre van. Dit is een oproep tot gezond verstand en inzicht over het werkelijke leven. Een carrière is mooi maar vergeet niet dat de dag waarop je met pensioen gaat je voor de maatschappij niet meer meetelt. Gepensioneerden zijn maatschappelijk gezien een last. Dat is trouwens nog iets wat ik tegen dat maatschappelijke denken heb.

Onze kinderen krijgen betaalbaar onderwijs omdat we in een zodanig goede maatschappij leven. En op zich is dat een prachtig iets. Maar... Het klopt niet helemaal. Voor de maatschappij zijn onze kinderen niet meer dan een investering die de staat levenslang geld zal opbrengen in de vorm van belastingen. Het is heel cru om te bedenken dat hoe meer iemand spaart hoe meer hij belastingen op dat bedrag betaalt. Hoe meer de wagens verbruiken hoe meer accijnzen. Er wordt

heel veel verpakt onder het mom van naastenliefde en moraliteit maar vaak ligt er een commerce aan de grondslag. Bovendien is het zo dat al die lieve en brave kindertjes van in de kleuterschool al geleerd wordt hoe ze moeten denken en wat ze moeten leuk vinden of niet. Terugdenkend aan mijn scholing kan ik niet anders dan zeggen dat er heel veel was dat niet klopte van wat werd onderwezen. Mensen die tot op de dag van vandaag blijven beweren dat alle Duitsers nazi's waren en dat de Amerikanen alleen maar goede dingen deden in de Tweede Wereldoorlog die hebben feitelijk geen recht van spreken over het hele onderwerp. Men kiest er bewust voor om sommige onderwerpen heel oppervlakkig te houden en andere niet. Dat is de prijs die een maatschappij moet betalen wil ze haar eigen fouten verdoezelen. Want de realiteit is dat er veel Belgen waren die wél joden hebben aangegeven of vermeende verzetslieden lieten arresteren. Vaak uit jaloezie of een ander eigenbelang.

De waarheid is dat er veel vrouwen zijn geweest die ten onrechte uitgescholden werden voor moffenhoer en met kaalgeschoren hoofd door de straten mochten paraderen terwijl hun huis geplunderd werd door een laaiend enthousiaste menigte. De waarheid wordt vaak hard verzwegen als men een mooi beeld wil ophangen van zichzelf. Is het noodzakelijk om je vuile was constant buiten te hangen? Neen. Maar het is wel noodzakelijk dat de onderdanen van een natie tenminste de geschiedenis van die natie kennen. Staan zwaaien met een vlagje op de nationale feestdag is heel kinderlijk als je niet eens weet waarom het op die dag nationale feestdag is. Met dezelfde soort onwetendheid en misleiding hebben de nazi's indertijd trouwens ook veel leden geworven. De stelling na hun nederlaag van Duitsland dat ze 'het niet geweten hebben' klopt voor velen maar dan wel alleen maar op een bepaald niveau. Ieder weldenkend

mens moest zich toen toch afvragen bij het zien van al die transporten waar die mensen allemaal naartoe gingen. In het beste geval konden dat nog gevangenkampen zijn. Ik denk dat er heel velen waren die dit bewust niet wilden zien om zichzelf te sussen. Net zoals wij als we een dakloze zien liever de andere kant opkijken in plaats van te helpen. We kunnen inderdaad niet altijd helpen. Maar we kunnen tenminste wel aanvaarden dat de dingen zijn zoals ze zijn in deze maatschappij. En dat is dat een maatschappij maar een goede maatschappij is voor degenen die het goed hebben in die maatschappij. Het is heel gemakkelijk om met de vinger te wijzen naar mensen die arm zijn, zwaar werk doen of geen diploma hebben. Maar wie zo denkt mist een groot stuk waarheid in zich. De waarheid is dat onder andere omstandigheden jij misschien wel die arme zou zijn, degene die zwaar werk moet doen of degene die geen diploma had. Beloningen geven aan mensen die een hoog IQ hebben is al even verwerpelijk als het geven van beloningen aan degenen die goed zijn in sport. We zijn allemaal anders geschapen, we lijken helemaal niet op elkaar. Er zijn evenveel gaven en fouten als dat er mensen zijn. Je moet wat geluk hebben dat je talent of gave net in dat nauwe kadertje van het maatschappelijk geaccepteerde past. Er worden schilderijen verkocht van grote meesters en de naties zijn zo trots op die meesters. Vergeten wordt dat die meesters vaak hun land moesten ontvluchten uit armoede of omdat ze niet geacht werden voor wat ze deden.

Stel dat je wat rijkdom hebt. Een lapje grond, een paard of koe, misschien wat huisraad. Wie heeft dan het recht om te komen vertellen dat je het niet hebben mag? Op aards niveau zal iedereen het roerend met me eens zijn. Maar op dieper menselijk niveau vallen er velen uit de lucht. Dromen en fantaseren wordt als een zonde aanzien. Men vergeet dat iedere kerk, iedere

kathedraal of ander monument ontsproten is aan de fantasie en dromerij van sommige mensen die het aandurfden om voor hun fantasieën uit te komen. Dat is één van de redenen waarom ik weet dat mensen niet uit de fouten van hun voorgangers leren. Misschien is dit nu wel het tijdperk waarin we de meeste toegang hebben tot informatie zonder er een spat moeite voor te doen. Velen onder ons zijn aangesloten op het internet. Maar de indruk besluit mij dat de mensheid nog nooit zo onwetend geweest is als nu. Als je geen moeite moet doen om iets te verwerven dan acht je het vaak niet. Zo is het ook met ons hart. Wie heeft moeten vechten voor zijn hart zal het hoog achten. Wie nog nooit getergd werd, nog nooit pesterijen onderging of een depressie beleefde neemt de gevoelens van een ander als gratis. Deze beweringen schrijf ik hier niet op om te choqueren. We *weten* dit allemaal wel, maar we vergeten het zo graag. Het komt ons niet altijd goed uit om er aan te denken.

Wat is eerlijkheid? Wanneer ben je eerlijk met jezelf? De regel hiervan is ondubbelzinnig én niet rekbaar. Je bent pas eerlijk met jezelf als je jouw handelingen en gedachten durft bekijken naar waarheid, ook al kwetst die waarheid. Dikke mensen zullen vaak ontkennen dat ze dik zijn. Ze zullen er misschien wel over klagen of er ongelukkig over zijn. Maar ze horen het niet graag. Als je voor jezelf ontkent dat je dik bent dan zal zelfs een blik van een ander je gevoelens kwetsen. Wie niet in de waarheid staat is een zwakkeling. Dat is de werkelijke betekenis van het spreekwoord dat de waarheid kwetst en niet wat mensen er vaak van maken. Het is heel eenvoudig om de handelingen van een ander tot op het bot af te kraken, het is heel wat moeilijker om kritiek op je eigen handelingen te moeten slikken. Kritiek vinden we vaak onterecht. We wimpelen het af als jaloezie of

een slecht karakter van een ander. We weigeren heel vaak om ernaar te kijken.

Kinderen kunnen er niet mee om. Ook in deze context is het zo dat veel volwassenen niet meer zijn dan grote kinderen. Ze worden kwaad als ze iets horen wat niet in hun kraam past. Ze zijn voor een politieke partij en bewieroken die. Maar ze weigeren vaak om in gesprek te gaan met politiek andersgezinden. Die zouden eens iets moeten zeggen wat hen onomstotelijk kan tegenspreken. Het hebben van een politieke mening is eenieders goed recht. Maar ik weet dat politiek niet meer is dan een spel. Sedert ik geen politieke mening meer heb, heb ik dan ook een stuk van mijn vrijheid teruggewonnen. Ik stem blanco. Ik zie toch nooit iets veranderen. Moest politiek rechtvaardig zijn dan zouden er wereldwijd geen politieke families zijn die naties van vader op zoon blijven besturen en het pad van macht en rijkdom al effenen voor hun kleinkinderen. Je hebt macht nodig om het te maken in de politiek. Dat druist al in tegen de basisregels van de democratie.

Het is een gegeven dat er heel veel mensen zijn die wel oprecht geloven in de politiek en diens dienaren. Het woord *minister* betekent dienaar in het Latijn. Wat ben ik blij dat er in dit land zoveel dienaren zich dagelijks inzetten voor mijn welzijn. Maar ze misleiden. Ze wekken de illusie dat je een keuze hebt maar in feite komt het, waarop je ook stemt, allemaal op hetzelfde neer. Politiek is een spel en de onderdanen zijn de inzet. Rijken worden rijker. Armen blijven arm. En alles wat er tussen zit mag ernaar streven om wat ze hebben te behouden en niet ook arm te worden terwijl ze staren naar de rijkdom van de rijken. Een man of vrouw wordt maatschappelijk nog vaak beoordeeld op status en vermogen maar niet naar wie hij of zij werkelijk is.

Er is een hele generatie misvormden, ook wel babyboomers genoemd. Ik neem die term nogal breed en maak ervan dat dit degenen zijn in de eerste tien jaar na de Tweede Wereldoorlog werden geboren. Velen denken op die manier, je zult hen niet veranderen. Ze kennen God noch Gebod maar aanbidden het geld. Praat eens met hen, binnen de twintig zinnen gaat het over financiën. Toen ze jong waren, waren het soms hippies en predikten ze liefde. Dit deden ze zolang tot het hen beter uitkwam om wat maatschappelijker te prediken want plots hadden ze een baan en een huis op afbetaling. Het is die generatie die de huidige maatschappij vorm heeft gegeven. Daarom is het ook zo'n staalharde en koude maatschappij. Zij zijn opgevoed door degenen die de oorlog hebben meegemaakt. Zij werden onderwezen dat het leven aan de rappen en de durvers is. Dat je moet pakken wat je kunt en dat als jij het niet pakt een ander het wel zal doen. God noch Gebod. Het is heel gemakkelijk om te zien dat zij nu vaak de kerken bevolken en beweren de enige gelovigen te zijn. Mochten ze eerlijk zijn met zichzelf dan zouden ze zien dat het hun generatie is die de beste jobs gehad heeft, dat zij nog gemakkelijk aan een huis konden geraken, dat zij aan hun vijftigste op pensioen konden gaan op de kap van hun nazaten die al deze voordelen niet zullen hebben en moeten werken totdat ze bijna doodvallen. Ik zou niet echt hopen op een goed pensioen. Wie zich enkel richt op het pensioen en vergeet te leven tijdens zijn jonge jaren zal waarschijnlijk een bedrogen leven hebben. Veel dingen die je als jongeling wilde kun je lichamelijk niet meer aan als je bijna zeventig bent. Stilletjes trekt men de pensioenleeftijd telkens op. Wat zou het, de rijken hebben er toch geen last van. Dit zijn allemaal maatschappelijke waarheden. Het is noodzakelijk om deze in te zien voor je verder kunt met jezelf. Wat je ook doet,

wat je ook hoort of ziet, er zit altijd waarheid in en illusie. Leer om de waarheden te zien en de illusies te ontwijken. Pas dan zul je een waarachtig leven hebben. Wie deze raad in de wind slaat, dat beloof ik je, zal vroeg of laat in zijn leven heel bedrogen uitkomen en gedwongen worden om in te zien dat hij een verloren leven geleid heeft. Want wie slechts het maatschappelijke nastreeft en het menselijke naast zich neerlegt zal maar een halve mens zijn op het moment dat het ertoe doet.

Men zegt dat God niet bestaat. Wat een leugen. Ten hoogste kan iemand beweren dat hij niet weet of God nu wel of niet bestaat. Wat een gok dan om goddeloos te leven. Men zou kunnen zeggen dat er twee soorten mensen bestaan. Zij die geloven en zij die *nog* niet geloven. De hele geschiedenis door heeft Jahweh zich op talloze manier geopenbaard. Maar wie kent nog de profetieën die duizenden jaren oud zijn? Wie heeft er ooit in geloofd? Zelfs Jezus werd niet herkend voor wat hij was.

Mensen die bij mij komen aankloppen in de hoop dat ik in debat wil gaan over het bestaan van God wimpel ik altijd af. Velen onder hen *willen* niet geloven. Niet in God. Niet in ufo's. Niet in de goedheid van de mensheid. Ze zouden mij mogen zien veranderen in een engel of draak dan nog zouden ze denken dat het een truc is. Ze zijn niet in staat om te geloven. Mijd dergelijke mensen, ze zijn arm van ziel. Wie alleen leeft in de wereld van de ratio is arm van ziel. Ze beweren van zichzelf dat ze open van geest zijn maar ook dat is een leugen. Ze zijn open van geest zolang hun geest het kan bevatten. Alles binnen dat mooi aanvaardbaar kadertje. Vertel me, wie kan Jahweh bevatten met zijn geest? We zijn nog niet in staat om elkaar te doorgronden, laat staan dan Vader die zoveel groter is dan wij. Maar wie Vader zegt, zegt Licht en Waarheid en laat dit niet net

de twee zaken zijn waar het veel mensen aan ontbreekt. Want ze weten wel, ze weten wel beter. Maar het is niet in hun belang.

LAAT ME MET RUST.

Terwijl ik dit boek aan het schrijven ben kijk ik zo af en toe naar buiten naar mijn boom daar ginder ver in de velden. Nu ja, mijn boom... laten we zeggen de boom van de boer. Maar toch ook een beetje mijn boom. Het is een hele mooie grote boom. Ik denk dat het een eik is maar mijn determinatievermogen reikt niet zover dat ik kan zien welke blaadjes het zijn. Dus maak ik er maar een eik van. Het ding is gehavend. Zovele jaren terug was er een zware storm en werd zowat de helft ervan weggerukt. Toch heeft hij zich hersteld. Als ik aan iemand vraag: “Kijk naar die boom en vertel me, is hij in balans?” Dan krijg ik steevast het antwoord dat de boom niet in balans is. Immers, de kruin is volledig asymmetrisch nu. Dan zeg ik: “Je wordt verblind door je wiskundige logica want die boom is perfect in balans. Het is gewoon niet wat je verwacht te zien als je naar een boom kijkt. Zie je dan niet hoe mooi hij bladeren draagt? Zou een boom dat kunnen die niet in balans is? Maar mocht het van jou afhangen dan werd hij als eerste geveld omdat hij niet voldeed aan je verwachtingen van wat een boom in balans zou moeten zijn.”

Deze parabel van Stef :-)) illustreert heel mooi hoe we onszelf kreupel slaan in ons denken. We verwachten zodanig veel van het leven, de wereld en van elkaar dat het een wet geworden is om onszelf constant te ontgoochelen. Ik hoor mensen soms ontgoocheld mompelen als het begint te regenen. Hoe kleinzerig kun je gaan om ontgoocheld te zijn in ons klimaat dat het begint te regenen? Dat zijn het soort lui aan wie de uitvinding van de paraplu en regenjas voorbij zijn gegaan. Mijd mensen die klagen over het weer. Ze hebben werkelijk niets beter te vertellen. Wie wijsheden orakelt over zoiets veranderlijks heeft zichzelf nog niet gevonden. Geef toe, we zijn geen middeleeuwse boeren of

prehistorische jagers voor wie het weer toen nog van levensbelang was.

Ik zie mensen die ontgoocheld zijn in van alles en nog wat. En ik vind dit best vermakelijk. Zij vinden het leven blijkbaar nog niet moeilijk genoeg en moeten er een schepje boven op doen. En ze sleuren elkaar er zo graag in mee. Het lijkt wel of niemand werkelijk gelukkig meer mag zijn en dat geluk per se gelinkt moet worden aan aardse dingen zoals goederen of status. Wie het leven wil doorgronden moet het aardse durven loslaten. Het aardse is maar een deel van het leven. Net zoals licht maar werkelijk licht kan zijn als er ook schaduw is en er geen schaduw kan bestaan zonder licht zo ook is het leven verdeeld in twee segmenten. Een deel dat zich afspeelt op aarde oftewel het lichamelijke deel. En een deel dat zich afspeelt in het geestelijke. Het zielsniveau wordt door de aardse mens als 'dood' bekeken. Wie sterft, die sterft allerminst maar gaat gewoon verder. We kunnen ons gemakkelijk inbeelden hoe het zou kunnen zijn mochten we op pensioen zijn, hoewel dit voor een werkende mens ook geen realiteit is. Toch is het voor de meesten onder ons volstrekt ondenkbaar dat er zoiets als een hemel zou kunnen bestaan. Het *hiernamaals* is feitelijk een betere term. Misschien dat God ooit in de wolken resideerde maar de vliegroutes zijn te druk bezet nu.

Gelovig of ongelovig, beiden kunnen elkaar vaak maar nauwelijks begrijpen. Roker of niet idem. Waarom zijn niet-rokers zo weinig tolerant ten opzichte van rokers? Vroeger mocht er overal gerookt worden maar de maatschappij is op een andere manier geëvolueerd. Hoewel het roken de staat jaarlijks miljarden aan accijnzen oplevert worden rokers overal verketterd. Men vindt hen dom.

Waarom zijn ongelovigen zo weinig tolerant ten opzichte van gelovigen? Vroeger mocht er overal geloofd worden maar de maatschappij is op een andere manier geëvolueerd. Hoewel het christelijke gedachtegoed de staat jaarlijks miljarden aan belastingen oplevert want mensen worden nog altijd ritueel begraven of verbrand (met btw) worden gelovigen overal verketterd. Men vindt hen dom.

Wie werkelijk zo mans is om zichzelf op te werpen als degene die kan bewijzen dat het leven na de dood niet bestaat is niet alleen extreem arrogant maar ook extreem onwetend. Want of je het nu rationeel bekijkt of niet, het is veel logischer dat het leven na de dood wel bestaat dan dat het niet zou bestaan. Om deze vraag te beantwoorden moet je hem splitsen in het geestelijke en het gevoelsmatige. Het geestelijke of rationele denken kan het leven al dan niet eerlijk vinden. Niet meer dan dat. Maar goed. Stel, rationeel gezien, dat het leven na de dood niet bestaat, dan heeft moraliteit totaal geen zin want je kunt met alles weggkomen zolang het maar niet gezien wordt. Het leven na de dood rationeel gezien heeft wél zin op moralistisch vlak, er zal vergelding en compensatie zijn voor al de dingen die mensen misdoen of anderen iets aandoen. Moraliteit heeft totaal geen zin zonder dat er een hoger doel voor is. Gevoelsmatig gezien is het nog veel erger. Stel dat het leven na de dood gevoelsmatig gezien niet zou bestaan. Dan zou liefde geen nut hebben. Mensen hebben geliefden, dieren hebben enkel partners om de soort in stand te houden. Dan zou het geen steek houden dat je een heel leven lang bij je geliefde gebleven bent. Daarom doet rouwen ook zoveel pijn. Het is niet alleen je geliefde die je verliest maar ook een stuk van jezelf omdat je jezelf voor een stuk gegeven hebt aan je geliefde. Het leven na de dood houdt gevoelsmatig wel steek. De diepgaande liefde die je aan je

wederhelft schonk die blijft bestaan over de dood heen en vroeg of laat zie je elkaar terug. Wie er van uitgaat dat het leven na de dood niet bestaat die heeft geen recht op moraliteit noch op hoop. *You Only Live Once* zeggen ze dan. YOLO YOLO!! Hoe dwaas. Zo'n gedachtegang is enkel de rechtvaardiging voor een leven waarin je alles mag doen wat je wilt zonder ook maar een spat rekening te houden met je medemens. Veel mensen bedienen zich van een systeem dat ze 'redenen' noemen. Het zijn in feite excuses. Maar ze kennen het verschil tussen die twee niet.

Ik zag God. Niet in een droom maar in de spiegel. De dag dat ik aanvaardde dat ik een deel van Hem was en Hij dus ook een deel van mij veranderde er iets aan de medemensen in mijn omgeving. Ik begon in te zien dat sommige mensen me begonnen te mijden als de pest en dat anderen net meer aangetrokken waren tot mij. Is het niet zo dat men altijd gelijkgezinden zoekt om mee op te trekken? Zoekt de drinker op café geen drinkebroer om zijn eigen drinken te rechtvaardigen? Zoekt de jonge moeder geen andere jonge moeders op om constant over kinderen en opvoeding te kunnen praten? Nu ja, sommige moeders althans. Zoeken ook gokkers elkaar niet op? Zoeken intellectuelen elkaar niet op? Voetbalfans? Noem maar op. Maar de dag dat ik God vond in de spiegel moest ik eerst de spiegel trotseren en voor de eerste keer in mijn leven had ik een werkelijk gevoel van schaamte over me. Veel mensen vervloeken God. Velen zoeken Hem. Weinig zijn waardig om God in zich te dragen. Wie dat wil moet eerst zichzelf wieden van zonde en dat is een heel pijnlijk proces omdat het je confronteert met een leven lang aan rondlopen zonder Vader in jezelf. Vader is Vader en wie Hem leert kennen leert zichzelf kennen en iedereen kan Hem leren kennen maar niet zonder

eerst zichzelf te kennen. Zelfkennis is een mooie deugd zegt men maar slechts weinigen bezitten die deugd. Neem je gedrag eens onder de loep en bedien je niet van excuses. Bekijk eens al de keren dat je onvriendelijk was, al de keren dat je iemand bewust negeerde of pijn deed met woorden. Al de keren dat je oneerlijk was omdat het in je eigen voordeel was. Hoe klein de oneerlijkheid ook was. Bekijk al je leugens en haatgevoelens. Bekijk alle registers die in het verborgene blijven omdat je ze geheim wilt houden voor andere mensen. Wie denkt dat er zoiets bestaat als privacy in het hart zal bedrogen uitkomen bij het sterven. Alles is gekend. Iedere blik, iedere seconde van je aards bestaan is rijp voor confrontatie als je niet bewust leeft. Wie God bewust weert uit zijn leven doet dat meestal niet omdat hij Vader niet voelt, hoort of ziet. Wie God bewust weert uit zijn leven doet dat meestal omdat hij liever niet heeft dat Vader komt kijken om terecht te kunnen wijzen. Het is voordeliger om het bestaan van Jahweh in twijfel te trekken. Dat is meteen de enige reden waarom atheïsten zo verdronken zijn in haatgevoelens ten opzichte van mensen die wel geloven. Mochten ze werkelijk zo recht in hun schoenen staan als ze beweren dan zouden ze het debat rustig durven aan te gaan zonder de tegenpartij als idioot of fantast of charlatan te beschrijven. Honderd jaar geleden zou iedereen je voor knetter versleten hebben mocht je hen vertellen dat het boek dat je nu leest op een laptop geschreven is. Beeld je in waar jij over honderd jaar zal zijn en hoe het er zal zijn en hoe men zal interpreteren wat je nu zegt of denkt of doet.

Het is een feit hoe meer men aards gezien op de bank heeft staan, hoe minder men op de spirituele bank heeft staan. Er is geen enkele reden om meer te houden dan je nodig hebt om comfortabel te kunnen leven. Alleen angsthazen doen dat. Maar zijn ongelovigen dat over het algemeen niet? Zijn het niet zij die

aan de lopende band negentigjarigen wier tijd sowieso gekomen is proberen te reanimeren (om ze dan na een week coma toch af te leggen mét een dikke hospitaalfactuur) zwaaiend met het excuus dat ze levens proberen te redden? In de ijking van het leven zijn er twee dingen onbegrijpelijk. Ten eerste dat men de kwaliteit van een leven linkt aan de lengte ervan. Dat houdt totaal geen steek. Je kunt een fantastisch kort leven hebben en evengoed een miserabel lang leven. Ten tweede dat men van het sterven zelf bijna al een taboe maakt. Mensen louter reanimeren om ze te reanimeren is slechts een excuus. Het enige wat je ermee bereikt is dat de mensen nog meer angst krijgen voor de dood. Plus wordt de familie op die manier vaak valse hoop opgedrongen dat alles nog terug goed zal komen. En valse hoop is honderd keer erger dan helemaal geen hoop.

Een werkelijke gelovige herken je aan het feit dat hij geen angst heeft voor de dood. Hij weet dat er een deel in zich zit dat verder zal leven. Dat deel heeft hij een leven lang gevoed met liefde voor Jahweh. In dat deel heeft hij waarheid gevonden zodat hij in waarheid kan overgaan. Zo iemand heeft geen schrik om te sterven omdat hij het sterven overstijgt. Wie claimt te geloven maar bang is om heen te gaan die heeft God niet werkelijk in zich. Die hoopt op iets maar die weet niets. Wie Vader kent *voelt* Hem. En er mogen voor mijn part nog zoveel mensen staan te lachen met die bewering, het lachen zal hen vergaan. Eén seconde in Vaders gevoel is meer waard dan een leven gevuld met de goedkeuring van kennissen die niet meer zijn dan ongelovige achterlopers van elkaars scepticisme. Nu voelen ze zich slim. Dan zullen ze zich niets meer voelen. Dit werd reeds vele malen aan de mensheid verteld. Blijkbaar is de mensheid nog niet volwassen genoeg om dit feit te kunnen begrijpen.

Wie gelooft in evolutietheorie is wederom niet goed ingelicht. Ja, er is wel zeker sprake van evolutie in de natuur, in verandering en selectie. Maar de kern, dat intelligent ontwerp is in al de tijden nog nooit veranderd. In het beste geval kan men zeggen: we weten het niet.

Men moet geen meelij hebben met ongelovigen. Geen meelij in de zin van een triestig gevoel. Ze kiezen er zelf voor. Wie in zijn hart geen plaats vrij maakt voor geloof die zal ook nooit geloof kunnen zaaien. Wie denkt dat de mens louter een rationeel wezen is, ja, die zou dan beter met een geprogrammeerde robot de liefde bedrijven dan met zijn partner en de keuze van het volgende standje op 'shuffle' zetten om nog verrast te worden. Er bestaat niets rationeler dan een robot. En het zijn ook de enige entiteiten waarbij de mens zich een beetje god mag voelen of de creator ervan. En ze hebben nooit hoofdpijn.

Het leven is een mysterie. Je kunt proberen om het te doorgronden maar in het beste geval leer je enkel jezelf te handhaven en niet meer dan dat. Er zijn nu eenmaal te veel factoren waarop we geen grip hebben. Verliefdheid kan iedereen overkomen. Maar als je al getrouwd bent en kinderen hebt en je wordt verliefd op iemand anders dan is die verliefdheid eerder een last dan een lust. Toch is dat iets wat je niet kunt tegenhouden. Hetzelfde met iets mooi vinden of niet. Of iets lekker vinden of niet. Als je spinazie werkelijk niet lust dan kan je het misschien wel leren eten maar dat wil nog niet zeggen dat je het werkelijk lekker zult vinden. Het mysterie dat het leven is voedt ons met dromen en fantasieën en stapelt ons ook op met angsten en ontgoochelingen. Het is een spel waarin we allemaal meedraaien tot onze tijd erop zit. Er is een Indiaans gezegde dat hierin heel accuraat is. "Toen je geboren werd hilde je en de wereld verheugde zich. Zorg ervoor dat wanneer je sterft, de

wereld huilt en jij je mag verheugen.” Dat gezegde handelt niet over het sterven, neen, het handelt over het *leven*. Wat je doet in het leven bepaalt hoe je bent en wie je bent en vooral wat je bent. Veel mensen springen met moraliteit om zoals ze dat met de flitspalen doen. Vol gas en af en toe remmen als ze denken gezien te worden. Jahweh werkt met trajectcontrole. De héle rit is belangrijk, niet enkel de stukken waarin je denkt gezien te worden. Onoprechtheid straalt van een mens af. Bij sommige mensen is het zo erg dat je werkelijk afkeer voelt als je bij hen in de buurt bent. De oude tante die arriveert op het familiefeest en plotseling valt de hele sfeer in het water.

Het leven is een mysterie. De vrouw die je graag ziet kun je met miljoenen woorden beschrijven maar toch verrast ze je keer op keer. Haar glimlach is genoeg om je te doen smelten. Haar boze blik genoeg om je in je schelp te doen kruipen. Denk de macht in die twee geliefden hebben ten opzichte van elkaar. Dat is immens! Hoe mooi is het om een eenheid te vormen met een andere persoon, een eenheid die zo sterk is dat je hele denken, handelen en voelen erdoor gestuurd wordt. Hoe erg dat zovelen die eenheid misbruiken en zich als Satan gedragen ten opzichte van hun partner. Beeld je nu eens in dat je dezelfde verbondenheid voelt met God. Dat is een emotie die zo groot is dat het hele leven zelf erbij in het niets zinkt. Te mogen deel uitmaken van wie Hij is, is onbeschrijfelijk en voor ongelovigen volstrekt onbegrijpelijk. Het is een deel van jezelf dat wakker wordt wanneer je jezelf voor Hem openstelt. Maar eerst moet je klaar zijn om Hem te kunnen ontvangen. En daarvoor heb je eerlijkheid nodig. Er zijn een paar punten die heel belangrijk zijn in het leven. Waarheid, waardigheid, rechtvaardigheid en schoonheid.

Al deze dingen zijn vervat in één regeltje dat Jezus ooit sprak. **“Behandel je naaste zoals je zelf behandeld wilt worden.”** De hele christelijke ziel kan niet beter samengevat worden dan met dat zinnetje.

Helaas...zijn er velen die ooit werden onderdrukt maar dit vergaten. Ook dat zinnetje zijn ze vergeten. Een mooi voorbeeld daarvan is de Britse acteur Stephen Fry die nu zijn gal spuwt tegen de Katholieke Kerk. Die man is kwaad omwille van wat hij heeft moeten doorstaan door de houding van 'de christelijke religie' ten opzichte van homoseksuelen. Maar wat nu hij doet met gelovigen is net hetzelfde als hoe hij jaren geleden behandeld werd omdat hij homoseksueel was. Uiterst onverdraagzaam, minachtend en het belachelijk maken van God in de overtuiging van het opperst gelijk. Het opperst gelijk bestaat evenwel maar het is slechts God die dat gelijk heeft. Wij niet. We weten nauwelijks van waar we komen en nog minder waar we naar toe gaan, laat staan de lange weg die het leven is. Velen leven een heel leven in ontgoocheling omdat het niet is wat ze ervan verwacht hadden. Maar ze settelen zich en gaan nooit verder op zoek naar de waarheid. De waarheid verschilt voor ieder van ons. Wat ik acceptabel vind, dat vind jij misschien niet. En wat jij mooi vindt kan ik lelijk vinden. Deze vormen zijn rekbaar omdat ze niet vaststaan. Uiteindelijk draait het allemaal om een gevoelsmatige interpretatie. De Tien Geboden zijn volstrekt niet rekbaar. En als er in die geboden staat dat er niet gedood mag worden dan is dit een vaststaand feit. Christen, heiden of homo, iemand vermoorden is slecht.

MARKETING.

Het behoeft geen betoog dat de marketingstrategie van de Katholieke Kerk de laatste vijftig jaren niet echt rendabel is gebleken. Schandalen, leeglopende kerken en een bevolking die zelfs niet meer te mobiliseren is voor een hostie. Misschien is de waarheid dat het volk dit nooit gewild heeft. Misschien is de waarheid dat het volk wilde leven zonder er telkens aan herinnerd te worden aan wat er allemaal wel of niet mocht of aan de hel. Jij bent waarschijnlijk een beschaafd iemand. Jij weet wel dat het niet hoort om winkels te gaan plunderen als de elektriciteit uitvalt. Jij weet wel dat het niet hoort om iemand te vermoorden omdat hij een andere geloofsovertuiging heeft. Maar blijkbaar ben je een enkeling want het journaal toont dagelijks dergelijke taferelen in de wereld die het tegendeel tonen. Je weet dat stelen niet hoort. Maar heb je nog nooit de maatschappij bestolen? Ben jij die ene witte raaf die nog nooit iets in het zwart deed of wat vergat aan te geven bij de belastingen? Ben jij degene die nog nooit dronk en reed, nog nooit te snel reed en dan nog altijd tussen de lijntjes? Met braaf je gordel aan? Nochtans is dit het maatschappelijk equivalent van een deugdelijk persoon. Wie zijn zij dan die zich kerkelijk noemen maar blijkbaar ook niet tussen de lijntjes rijden? Inderdaad is het een hele slechte marketingstrategie om te beweren voor deugd en moraal te staan maar dan geconfronteerd te worden met de immoraliteit van sommigen die het instituut representeren. Het gaat er niet over dat dit maar 'enkelingen' zijn, zoals de Katholieke Kerk zich al verontschuldigde. Zeker een instituut dat staat voor moraliteit zou ondeelbaar moeten zijn in alle aspecten van het geloof. Wat cru nu dat het net door hun mistoestanden is dat het gros van de westerse medemens zijn

geloof totaal verloren heeft. En hoeveel erger dat vele jongeren hun geloof nooit zullen kunnen verliezen want ze zullen het in de eerste plaats nooit gehad hebben. Toch klaagt men over depressie bij de mensen en zelfmoorden. Als er geen spirituele basis is in je leven dan heb je ook geen spirituele houvast. Een dikke bankrekening is nog nooit een probaat middel geweest tegen een zenuwinzinking of lethargie.

Men zegt dat geld niet gelukkig maakt. Aangenaam is het wellicht wel om te kunnen leven zonder financiële zorgen. Maar geld kan de leemte niet opvullen daar waar geloof dat wel kan. De mooiste grafzerk biedt geen troost bij een overlijden. Geloof doet dat wel. De hoop dat alles beter is daarboven noopt sommigen om geforceerd te geloven. Geloof kan je niet dwingen, het overvalt je op een onbewaakt moment. Terwijl je rijdt op Gods trajectcontrole – en dat een leven lang – staan er borden om je te herinneren hoe rap je mag rijden. Toch is eenieder die beboet wordt op het einde van de rit kwaad en voelt hij zich verongelijkt. Wie heeft er feitelijk met die wagen gereden? Wie is er in fout? God? Wat hebben veel mensen toch een zwart gevoel voor humor...

BALANS.

Om 'balans' te kunnen begrijpen kijken we best eerst naar een paar begrippen. Balans zou ik omschrijven als niet meer dan een interpretatie. Net zoals een maatschappij zijn burgers zal voorschrijven wat binnen de normen valt en niet, is dat met balans ook het geval. Schoonheidsidealen veranderen doorlopend. Mode en haarmode zijn daar hele mooie voorbeelden van. Als iemand vijftig jaar lang hetzelfde kapsel heeft zal zijn haar beurtelings wel of niet in de mode zijn. Op zich is dat absurd. Er zit meer continuïteit in de seizoenen. Een loofboom die in de winter bladeren draagt en ze verliest als het zomer wordt is ongezien. Maar bij mensen ligt het anders. Al die dingen zijn feitelijk geen noodzakelijkheden. In de jaren zeventig van de vorige eeuw was er een hype rond discodansen. Veel films en televisieseries handelden daarover. Toch kon iemand die niet kon dansen perfect meedraaien in die maatschappij. Het was dus geen noodzakelijkheid. Balans *is* een interpretatie. Zo zal een rationeel iemand sneller vinden dat een ander die rationeel ingesteld is een capabel persoon is en zal een emotioneel iemand dat doen met iemand die ook gevoelsmatig is. Er is geen gangbare stelregel voor wat balans is, het is voor een groot stuk afhankelijk van hoe de andere mensen het zien. Toch zijn er een paar begrippen die niet vergankelijk zijn, dat wil zeggen dat we die niet kunnen rekken.

Een mooi voorbeeld is het Gebod: 'Gij zult niet doden.'

Waar ook ter wereld, in welke maatschappij ook, om welke reden ook, wie het ook is, *Gij zult niet doden!* De Tien Geboden zijn totaal niet rekbaar. Dit noemen we de *generaliteit*. Generaliteit is een van de moeilijker begrippen om te bevatten